

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και πρώτον αριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἑννακόσα καὶ ἕξ
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως ἔμην—δέκα φράγκα καλ' ὁ χέρι.

Τοῦ Μαΐου δεκάτη καὶ τρίτη,
καὶ ἡ Ρωσσία προόδους κηρύττει.

Ποῦντος ἑννακόσα καὶ σαρανταένα,
ἐστὶ Βουλὴ καὶ πάλι τὰ συνειδυμένα.

Τοῦ Κόντε στεφανώματα
γιὰ νέα κατορθώματα.

γιὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Πάλλης
καὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς Τήνου.

Ἀπὸ τὴν ὁρᾶσιν τὴν δεινὴν
πολλοὶ πολλὰ περιμεναν,
καὶ τὴν δεκάτην πρωϊνὴν
πολλὰ ῥωλόγια σήμαιναν,
ποῦσαν δύο ξύλινοι τῶν Ἀθηνῶν ἱππόται
καὶ ποῦροι πατριῶται
παῖναν πρὸς τῶν Ρωμηῶν τὸ μέγα Βουλευτήριον,
ὅπου σφαιροῦν με λαμπρὸν τοῦ Χόρν ἀφροδετήριον,
καὶ τὸ γινώσκον κηπάριον καὶ τὸν Κολοκοτρώνη,
ὅπου καββαλάρης χάλκινος μᾶς κατακαμαρώνει.

Καὶ ἐστεφάνωσαν μ' αὐτὰ
τὴν σεπτὴν του κεφαλὴν,
ὅπου τόσα μελετᾷ
καὶ στήν τρέχουσιν Βουλὴν.

Καὶ ἔπειτα γονυπετοῦν
καὶ τὸν Κόντε χαιρετοῦν
τὸν Ἑγγλεζομαθημένο
καὶ ἄληθῶς πολιτισμένο.

Χαῖρε, τοῦ λέν, καμαρωτέ,
χαῖρε, τοῦ λένε, τζόγια,
ποῦ δὲν ἐπρόσεξες ποτὲ
ἐστὶ γύρω σκυλόλογια.

Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κυττοῦν,
καὶ με μάτια σὰν γαρίδα
τὸν Πρωθυπουργὸ ζητοῦν,
ποῦ ποιμαίνει τὴν πατρίδα.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν ἐκλογῶν ἐκείνων
σὲ κρίνομεν καὶ σήμερον ἀντάξιον κοτίνων.
Σὺ μὲ τὴν ἐπικύρωσιν ὅλων μας ἀνεπτέρωσες
τὰ κοιμισμένα στήθη,
καὶ νέα καθιέρωσες
ὅτι οὗτοι Πατρικοὺς ἦδη.

Ὁ Πρωθυπουργὸς ὁ πάνν
μέσα' σιτῶν ἀργῶν τῇ σιάνῃ
λιγερός, καμαρωμένος,
ἐμακάριζε τὸ γένος.

Σὺ μὲ τὴν ἐπικύρωσιν μᾶς ἔδωσες ἀσπίδα
καὶ νέον ὄπλον ἀσφαλὲς κατὰ παντὸς καὶ αἰῶνος,
σὺ μὲ τὴν ἐπικύρωσιν μᾶς ἔδωσες ἐλπίδα
πῶς προσεχῶς θὰ πάρωμεν καὶ αὐτὸν τὸν Μαγαζώνησιον.

Τότ' ἐπήγαγε σιμά του
τὰ δαδὲ ξύλινα κωθώγια,
ποῦ δοξάζουν ἰδνομία του
καὶ τὸ κοντιλίκι χρόνια.

Καὶ ἔβαστοῦσαν ὑπὸ μάλης
δύο στέφανα κοτίνων

Τὸ κράτος ἐκραταίωσε,
καὶ τόσους ἐβεβαίωσε
Ρωμηοὺς λεοντοθύμους
πῶς θὰ τηρήσῃς τοὺς θεσμούς

καὶ τῆς Βουλῆς κανονισμοὺς
θὰ γράψῃς περιφρήμους.

Ἐσὺ θὰ κάμῃς εὐπρεπεῖς
τοῦ κράτους τοὺς πατέρας,
καὶ νάχουν κόκκινον ἐντροπῆς
ἐφάπαξ τῆς ἡμέρας.

Μὲ σένα γλώσσας θὰ δεθοῦν
ἀγροίκων φαμπαρόνων,
καὶ τρέποι θὰ λησμονηθοῦν
παρωχημένων χρόνων.

Σὺ Δούθηρος θ' ἀναφανῇς
κάθε προστύχον στήνης,
ἐσὺ Τουλιάδες ἀγενεῖς
Μυλλόρδους θὰ τοὺς κάμῃς.

Μὲ σένα, Κόντε προσφιλή,
τῆς ἱπποσύνης θρόεμμα,
θάβῃ τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
τῆς εὐγενείας κρέμα.

Ἰππότης θάβῃ ἀληθεῖς
ὅτ' οὐκ ἔστιν ὁ σάνιδων,
ποῦ θὰ κυττάζον ἀπαθεῖς
τῆς γάμπας τῶν Δανίδων.

Κόσμος θὰ λάμψῃ ζήλευτος,
χάρμα τῆς πολιτείας,
θὰ λείψῃ πλέον καὶ ὁ κρυφτός
καὶ ἐνστάσεις ἀπαρτίας.

Θὰ λείψουν καὶ οἱ παραξήσιοι
καὶ τὰ κακὰ τὰ πρῶτα,
καὶ θὰ τηροῦνται καὶ οἱ θεομοὶ
χωρὶς νὰ λείψῃ γῆντα.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν ἐκλογῶν ἐκείνων
δὲν ἔχουν κῆρος τοῦ λοιποῦ καὶ οἱ λῆροι μισελήνων.
Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν φωτίζει νέος φάρος
τῆς νομιμόφρονος φυλῆς τὴν τόσῃν εὐρωστίαν,
μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν ἐνθαυρνῶν καὶ ὁ Τσάρος
νὰ δώσῃ τώρα σκέπτεται πρὸς ὅλους ἀμνηστειάν.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν καὶ ἡ Δούμα τῆς Ρωσίας
τὴν Δούμαν τὴν Ἑλληνικὴν ἐνθέρμως συνεχάρη,
καὶ ὡς τύπον καὶ ὡς ὑπόδειγμα σοφῆς νομοθεσίας
τὸ Σύνταγμα μᾶς φαίνεται πῶς σίγουρα θὰ πάρῃ.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν θὰ πάῃ μὲς πρὸς μὲ θάρος
καὶ κάθε Συναγματικός τῶν Ρώσων Γοσποδάρος.
Αὐτὴν τὴν ἐπικύρωσιν
ὡς ἀγαθῶν συμπλήρωσιν
καὶ ἐμεῖς τὴν ἐξυμνοῦμεν
καὶ ὅλοι τὴν προσκυνούμεν.

Φαυδρύνεται τὸ πρόσωπον Μονζίκου σκυθρωποῦ
καὶ τόσων παρανομῶν συντρίβον τοὺς κρίκους,

καὶ ἐπιτροπὰς θὰ στέλλωμεν στής κάλπας τοῦ λοιποῦ
ἀρειμαντίους μόρτηδες καὶ ληστοφυγοδίκους.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τιμῇ σὰ καθεστῶτα,
καὶ οἱ νόμοι δὲν θὰ κάνουνε στοὺς παρανόμους πλάτας,
μήτε κανεὶς δικαστικός δὲν θὰ μετῶ σὰν πρῶτα
πόσαις στήν κάλπη βρέθηκαν ἀπάστευται πατάτας.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν ἐξήρθησαν φρονήματα
καὶ χαρακτηῖρες Βουλευτῶν γενναῖοι καὶ εὐσταθεῖς,
ποῦ φανερὰ τὰς ἐκλογὰς ἀνύρωςαν σὰ τμήματα
καὶ ἔπειτα τὰς ἐκύρωσαν πληθούσης τῆς Βουλῆς.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν ἐκλογῶν ἐκείνων
τὸ σθένος ἐθαυμάσαμεν πατέρων χαλυβδίνων.
Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν ἐκείνην τῆς Βουλῆς
μ' ἐπαίνοισ δαιφίλεις
τὸ σθένος παραδίδομεν πατέρων βουλευφόρων
εἰς τὰς μελλούσας γενεὰς κοιλιακῶν ρητόρων.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν ἐκλογῶν ἐκείνων
πᾶς ἐκλογεὺς νομοταγῆς
τῆς Συναγματοτρόφου γῆς
θὰ στέλλεται στήν Τῆνον.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν καὶ οἱ φίλοι Γοσποδάροι,
ποῦ τόσαις λευθεραῖς ζητοῦν,
κάθε Γκαπόνν θὰ ῥωτοῦν:
εἶσαι παπᾶς γὰ πλάρι;

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν καὶ πάλ' ἡ Γρακομῖνα
εὐρέθη στής κήσεως τὸν τελευταῖον μήνα,
ἡ δὲ καμηλοπάδαλις τοῦ Ζωρολογικοῦ
ἐγέννησ' ἓνα νόστιμο καμηλοπαδαλάκι,
μὰ καὶ ἡ γαστήρ τοῦ Σώματος τοῦ Νομοθετικοῦ
κανονισμοὺς ἐγκυμονεῖ καὶ σκοῦζει τὸ Παλλάκι.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν καθεὶς Ἰερεμία,
ἄλλαξε τώρα τὸν σκοπὸ τοῦ πρώτου τραγουδιοῦ,
καὶ ἡ κατὰ νόμον κύρωσις κάθε παρανομίας
ὡσὰν κουνούπι φαίνεται σὲ κέρατο βοδιῶ.

Ἐγανωθῆκαν τὰ μαρὰ τῆς κάθε κλούβιας γκάβας,
καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδικῆς ἐκείνης Ἀλλαχάβας,
ὅπου ζητοῦν Πρωθυπουργὸν ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ,
πρὸς τῆς Κερκύρας θὰ στραφοῦν τὸν Κόντε δίχως εἰς.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν κοπέλια κεχηρότα
τὸν Κερκυραῖο τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὴν ρεδιγκότα,
καὶ τοῦ φωνάζουν: τράβα
πέρα στήν Ἀλλαχάβα.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τὸ σημαντικό σημαίνον
μελλούσης ἀναπλάσεως,
καὶ ἡμέρας περιμένοντες
νέας τῶν νόμων δράσεως.

Καὶ οἱ δὲ τὸνίζοντες ὁμοῦ
ἔμνο Πινδαρικό,
καὶ ἐγέννησε καὶ μὰ μαῖμοῦ
στὸν Ζωρολογικό.

ἴστω τοῦτο καὶ ζαγάρι, ποῦ τιμοῦν τὴν ἱπποσύνην,
καὶ τὸν ἔστεψαν συγχρόνως,
πλὴν ἐκεῖνος ἐπιμόνος
δὲν ἐδέχθη τοὺς στεφάνους ἀπὸ μετριοφροσύνης.

Ὁ Πρωθυπουργὸς μὲλεῖ
μὲ παράπονο πολὺ.

Γιὰ καὶ ἐχθροὶ καὶ φίλοι
μοῦ ρίχνονται σὰν σκύλοι;
Γιὰ τὸν Θεοτόκη
κιτῶτες προπετιῶς;
μήπως τὸ πικροκόκι
σὰς ἔφαγε καὶ αὐτός;

Γιὰ καὶ αὐτὴν τὴν Τῆνον,
γιὰ καὶ αὐτὴν τὴν Πάλλη
μὲ κάνετε νὰ σβῶνω,
μοῦ τρώτε τὸ κεφάλι;

Γιὰ καὶ σὺ πρῶτο φῖρε
μὲ πίστι δὲν πηδάτε,
μὰ πικροτραγουδάτε
μὲ τόνο λὰ μινόρε;

Πῶς ἔγινε καὶ αὐτὸ
ὁ ἔμνε τὸν Ἑγγλέζο,
ποῦ τόσα μελετῶ
καὶ ἐν οὐ παικτοῖς δὲν παίζω;

Δὲν ἔσκουξα πρὸς ὅλους
καὶ μὲ τὸ παραπάνω
πῶς γρήγορα θὰ κάνω
στρατεύματα καὶ στόλους;

Δὲν εἶπα πῶς θ' ἀλλάξω
Βουλῶν κανονισμοὺς,
καὶ ἀγρόπνως θὰ φυλάξω
τοῦ κράτους τοὺς θεσμούς;

Ποιὸς τὰ προγράμματά μου
δὲν ἄκουσε, δὲν εἶδε;
δὲν εἶπα πῶς κοντὰ μου
θὰ γίνετ' εὐπατοῖδαι;

Μὲ κράνος Κολορέλου
πρὸς μάχας δὲν σφριγῶ;
μὲ σκούφια Μαζαγιέλου
δὲν πρόβαλα καὶ ἐγώ;

Γιὰ καὶ δὲν φλέγ' ἡ λάβα
τοῦ στήθους μου κανένα;
γιὰ καὶ στήν Ἀλλαχάβα
νὰ στέλλετε καὶ ἔμνε;

Γιὰ καὶ παραφυσάτε
μὲ γουρλωμένο μάτι;
γιὰ καὶ παραλυσάτε
μαζὶ μὲ τὸν Κοσφιάνη;

Γιὰ καὶ γιὰ καὶ χυμάτε
ὅτ' οὐ Κόντε σὰς σὰν λῦκοι;
γιὰ καὶ δὲν ἐκτιμᾶτε
τὸ τόσο κοντινί;

Τρόγαις, γιὰ καὶ μὲ σκάνετε;
τρώγαις μου, κανένα γλῶκας,
γιὰ καὶ πάλι κάνετε
ὁ ἔμνε κασκαρίκας;

Δύο ψωροεκλογαῖς
μ' ἔβαλαν σὲ συλλογαῖς,
καὶ μοῦ πῆραν τὸ κεφάλι
μὲ τὴν Τῆνο, μὲ τὴν Πάλλη,
τὸν Μπασῆ καὶ τὸν Βιτάλη.

Μὲς' στῆς τόσαις μου χαραῖς
καὶ τῆς πλειονοψηφίαις
ἦλθαν μαύραις συμφοραῖς
γὰρ νὰ χαίρουν ἢ Μαρίαῖς.

Φίλοι ποντικοὶ βαρβάτοι
μοῦ χάλασαν τὸ κρεββάτι,
κ' ἔπαθα σπονδαῖα κάζα
καὶ δὲν πῶνω τώρα μπάζα.

Γιὰ τὴν Πάλλη, γὰρ τὴν Τῆνο,
μοῦ ψαλαν αὐτὸ κ' ἐκείνο.
Γιὰ τῆς δρὸ τῆς ἐκλογαῖς
ᾠδήκα κ' ἐγὼ Γεγές.
Τὸ Κουβέρνο μου περνοῦτο !..
μωρὲ' ξαφνικὸ καὶ τοῦτο.

Τώρα τῆς γνώμης τῆς Κοιτῆς
τὸ φάσμα μ' ἀντικρύζει,
τώρα κ' ὁ Ράλλης ἀπηγῆς
τὰ δόντια του μοῦ τρίζει.

Τώρα πλεκτιάν' ὑφαίνεται
γὰρ νὰ μὲ χαντακώση,
τώρα σανίδες φαίνεται
πὼς θὰ ξανασηκώση.

Καὶ πάλιν ἔλαχε σ' ἐμὲ τῶν συμφορῶν ὁ κληρὸς,
καὶ λένε μὲ τὰς ἐκλογὰς τῆς Τῆνου καὶ τῆς Πάλλης
πὼς μὲ τὴν ἐπικύρωσιν ἐχάθη κάθε κύρος
λαοπροβλήτων Κόντηδων κ' ἐπιβολῆς μεγάλης.

Νά νά ! θαρρῶ καὶ τῆς Βουλῆς
ὅτι θὰ πέσῃ ἡ στέγη....

(Χίαρ ὁ Λόρδος Φασουλῆς
στὸν Περικλέτο λέγει.)

Ἡ πλειονοψηφία μου δὲν εἶχε φίλων στείρωσιν,
ὅμως ἄς πάρῃ τῆς φωναῖς
καθένας κούφιος κουνενὲς,
κ' ὁ κόσμος δὲν ἐχάλασε μ' αὐτὴν τὴν ἐπικύρωσιν.

Φόρο δὲν ἐπληρώσαμε,
κ' ἂν τῆς ἐπικυρώσαμε
μεγάλο προῶμμα βλέπετε...
κανεὶς γὰρ αὐτὸ δὲν ντρέπεται.

Τώρα ποῦ χίλια δρὸ ζητεῖ κ' ἡ Δούμ' ἀπὸ τὸν Τσάρο,
ποῦ κ' οἱ Μουζῖκοι πῆσαν γὰρ Σύνταγμα φωτιά,
δὲν ἤθελα τὸν ὅρε μου κ' ἐγὼ νὰ στραπατσάρω,
πλὴν δυστυχῶς οἱ φίλοι μου μοῦ φάγανε ταῦτα,
κ' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔρχομαι καθόλου σὲ σκοτούραις,
σὲ λόγια καὶ μουρμούραις.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι γὰρ φωναῖς, μήτε γὰρ παβατουῖρι,
ἐγὼ γὰρ γέννηθῆκα μονάχα γὰρ χουζοῦρι,
καὶ μήτε γὰρ Μαυρομαῖ καὶ μήτε γὰρ Βιτάλη
καὶ Γερουλάνο καὶ Μπασῆ σκοτίζω τὸ κεφάλι.

Ἄς πάρουν κύρος, μὸδλεγαν, ἀφέντη σκιάβο σκιάβο,
κ' ἐγὼ τῆς ἐπικύρωσα χωρὶς νὰ καταλάβω.
Κ' ἂν δὲν τῆς ἐπικύρωσα μεγάλη δυστυχία μου,
μὰ μὲ τὴν ἐπικύρωσι βρῆκα τὴν ἡσυχία μου.

Γιὰ τέτοια κουρουφέξαλα
τὰ πρόσωπά σας ἔξαλλα,
σιτιόροι, μὴ μοῦ δείχνετε,
κ' ἄδικα μὴ μοῦ ρίχνετε.

Κ' ἂν δὲν τῆς ἐπικύρωσα τί τὸ φελος ;... ἄγὼν
νέων κατ' ἐπανάληψιν δευτέραν ἐκλογῶν,
νέα τρεχάματα γὰρ αὐτοὺς,
βραδύτης οὐκ ὀλλῃ,
ἐνῶ γὰρ Σιτόλους καὶ Στρατοὺς
ὁ χρόνος κατεπείγει,
καὶ συγγενῶν βασιλικῶν προσμένοντες ἔλεη....

(Χίαρ ὁ Λόρδος Φασουλῆς στὸν Περικλέτο λέει.)

Γι' αὐτὴν τὴν ἐπικύρωσι φρενιάζει τὸ Κορδόνι,
κ' ἂν ἀντιπάλων ἤθελα ν' ἀκούσω τὴν παρλάτα
καὶ δὲν τῆς ἐπικύρωσα, ποῖος βλάξ μὲ βεβαιώνει
πὼς δὲν θὰ ξαναβρίσκανε στῆς κάλπαις τὴν πατάτα ;
Κ' ἂν ἔκαναν χειρότερα στὴν Τῆνο καὶ στὴν Πάλλη
ἔμποροῦσαν δεύτερη φορὰ ν' ἀκυρωθοῦν καὶ πάλι ;

Ἄς φωνάζουν, ἄς φωνάζουν... σιῶχρα γυρεύουν ψῶμο,
ἐγὼ θέλω μ' ἡσυχία, τζόγιας μου, νὰ τὴν περῶ,
κ' ἄς μ' ἐμποροῦσα δίχως κόμμα, κ' ἄς μ' ἐμποροῦσα δίχως φέτος
αἰωνίως τὸ Κουβέρνο μόνος νὰ τὸ κυβερνῶ.

Μ' ἐξεθέωσαν οἱ φίλοι, κ' ἀφανεῖς κ' ἐπιφανεῖς,
κ' ἂν ἐκεῖ στὴν Ἀλλαγάβα μ' ἐβεβαίωσε κανεὶς
πὼς Προϋπολογὸς μ' ἐμποροῦσα νάμαι πάντα δίχως σῆμα,
τὴν ἄμέσως, βουλευφόροι,
θᾶβαζα γὰρ τοῦτη πλώρη,
κ' ὅ, τι θέλει μὲ τοὺς φίλους ὁ Σιμόπουλος ἄς κάνει.

Εἶπε, καὶ φίλους του πολλοὺς τοὺς πῆγε ριπιτίδι,
κ' ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περικλῆς ἔβγαλαν δρὸ κλαρίνα
καὶ μὰς ἀλέγρο' παίξανε στὸν Πρόεδρο Μπουφίδη,
κ' ἐπῆγαν νὰ μάθουνε τί κὰν' ἡ Γρακουμίνα.

Ἡ Χημεῖα, προόδου μητέρα,
τρηνυρῶντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ πέρα,
ὑπερήφανο στήνει κεφάλι
καὶ στεφάνια στὸ χέρι κρατεῖ,
καὶ σιῶν φῶτων τὸ τέμενος πάλι
τὸν κλεινὸ Χρηστομάνο ζητεῖ.

Ἐπιστήμη σοφὴ στεφανώνει,
ποῦ σαράντα τὴν ὕμνησαν χρόνοι,
καὶ παιδιὰ της κυττὰ νὰ περῶνε
καὶ νὰ κράζουν : εὐδαί, Χρηστομάνε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Εἰς τὸ Παρεῖον τὸ γνωστὸν τοῦ Παπαϊωάννου,
δικαίως φήμην χαίροντος τεχνίτου Παρισιάνου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν περικυρῶναι παγκάλως,
ἴτω πᾶς λέων τοῦ συρμοῦ μικρὸς τε καὶ μεγάλος.
Τὰ νέα τὰ κοστοῦμα του τοῦ δέμα τῆς ἡμέρας,
στὸ Στάδιον τῆς ραπτικῆς τοὺς πρόχεις πρώτον γέρας.
Τοῦ Γεωργίου ὕμνηστε, παιδιὰ, ψαλλῶδα καὶ βελόντα,
ποῦ δίχως συναγωνισμὸν θὰ μένουν' στὸν αἶθρα.